

[Ingeborg Hansen.]

rundt med dem. Man har altsaa ved denne Bestemmelse givet Adgang til at anholde, naar der er Tale om saadanne Brugstyverier.

Ændringen til § 783 giver Politiet en Ret til, hvor Sikkerhedshensyn gør det paakrævet, at overføre en Varetægtsfange til et andet Fængsel end det, hvor Sagens første Behandling foregaar, og hvor han ifølge Retsplejelovens Bestemmelser skal holdes fængslet, men det er kun Sikkerhedshensyn, der kan berettigge til en saadan Overførsel.

Den foreslaaede Affattelse af § 784, 1ste Stykke, Nr. 2, giver Politiet Ret til uden at henvende sig til Retten at lade en Fange faa Adgang til at tale med Læge, Præst, Paarørende eller enkelte andre. Kun hvis Politiet mener, at Tilladelse bør nægtes, skal Spørgsmaalet forelægges til Afgørelse.

Ændringen til 1ste Stykke, Nr. 3, giver Politiet Ret til paa egen Haand at kontrollere Fangens Korrespondance og at afsende eller udlevere Brevene, saa at ikke alle Breve behøver at gaa igennem Dommerens Hænder. Kun hvis Politiet mener, at et Brev ikke uden Skade for Undersøgelsen kan komme Adressaten i Hænde, eller hvis det mener, at Indholdet er usømmeligt, skal Spørgsmaalet forelægges for Retten.

Ændringen til § 793 gaar ud paa, at Klager over Varetægtsfangers Behandling og over Forholdene i Varetægtsfængslerne, der afgives af det særlig nedsatte Udvalg, som Paragraffen omtaler, skal indsendes til Justitsministeriet i Stedet for til Overøvrigheden. Ændringen er en Følge af Loven om Politiets og Arrestvæsenets Ordning af 18. Maj 1937.

Ændringen til § 819 indfører den Bestemmelse, at Politimesteren kun skal holde Dommeren underrettet om, hvilke Undersøgelser han under Forundersøgelsen foretager paa egen Haand, naar Dommeren i det enkelte Tilfælde har fremsat Ønske herom, i Modsætning til nu, hvor Lovens Ord kan forstaaes paa den Maade, at Politimesteren altid skal spørge Dommeren, men hvor Praksis i Virkeligheden, i hvert Fald i København, har indført en Tilstand, der er noget nær, hvad nu er foreslaaet.

Ændringen til § 962 indfører en Grænse for Paaanke i Sager, hvor Dagbøder idømmes. Denne Bestemmelse er ogsaa foreslaaet under Hensyn til det Forslag til Ændringer i Straffeloven, der for Tiden behandles her i Tinget.

Endelig indfører den foreslaaede § 1017 a

et begrænset Forbud mod offentlig Omtale af et Forhold, der er Genstand for offentlig Undersøgelse, nemlig naar Hensynet til fremmede Magter gør det paakrævet. Der fordres en Retskendelse herfor. Ligeledes kan undtagelsesvis i andre Sager offentlig Omtale forbydes, hvis Undersøgelsen vedrører alvorlige Forbrydelser, og hvis der desuden er særlig Grund til at antage, at offentlig Omtale vil være til Hinder for Sagens Oplysning. Kendelsen bortfalder, naar der er rejst Tiltale, eller Tiltale er frafaldet.

Med disse Bemærkninger har jeg gjort Rede for Hovedindholdet af de foreslaaede Ændringer, idet jeg i øvrigt henviser til de meget udførlige Bemærkninger, der ledsager Lovforslaget, og som giver vægtige og gyldige Argumenter for Ændringerne, Argumenter, som mit Parti ganske kan tiltræde.

Den Kritik, der fra forskellig Side er rejst mod hele dette Lovforslag, giver mig Anledning til nogle Bemærkninger.

Der er fremført Beklagelse over, at Retsplejeloven, dette store Lovværk, nu atter skal undergaa vigtige Ændringer i Stedet for saa vidt muligt at forblive uforandret, og der er anket over, at man ved Gennemførelse af de foreslaaede Ændringer angriber et af de Principper, hvorpaa hele vor Retspleje beror, nemlig Offentligheden. Paa begge Omraader er denne Kritik efter min Mening uberettiget. Et saa stort og kompliceret Lovværk, som en Retsplejeordning er, maa nødvendigvis ændres efter Tidernes vekslende Krav. Det viser sig ofte, at Lovbestemmelser, der er givet ud fra en Overbevisning om, at de for Tiden føles rimelige og retfærdige, og at de opfylder et berettiget Krav fra en eller anden Side, kan omformes i Udøvelsen og tillempes efter de praktiske Krav, som melder sig, indtil en skønne Dag en Ændring af Bestemmelsens Ordlyd findes naturlig og rimelig. Desuden medfører Tiden stadig nye Foreteelser, som man naturligvis søger behandlet inden for de engang givne Rammer, men hvor det snart vil vise sig, at helt nye Bestemmelser maa kræves, for at disse Forhold skal kunne behandles i Lovens Aand og ud fra de Principper, den er bygget paa. En uforanderlig Lov om Rettens Pleje eller blot en Lov, der vanskeligt kan ændres, vilde være en utaalelig Byrde for Retslivets Udvikling.

Med Hensyn til dette, at Lovforslaget skulde bryde det gamle demokratiske Princip om Offentlighed ved at indføre en unødvendig Begrænsning af Offentlighedens